

ВЛАДИМИР КЕЛЕР
НЕОБИКНОВЕНО
МУЗИКАЛНОТО МОМЧЕ
ПРИКАЗКА ЗА МУЗИКАЛНИ
ЗАНИМАНИЯ

Превод от руски: Севдалин Генов, 1992

chitanka.info

На брега на морето в семейството на рибар израснало необикновено музикално надарено момче. То още нямало и десет години, но свирело на цигулка така хубаво, че всеки, който го чуел, спирал като омагьосан. Хората забравяли всичко на света, слушайки неговата музика. Когато момчето спирало да свири, хората с въздишка идвали на себе си и си говорели:

— Толкова необикновено момче не е имало на света. Даже който се е родил сляп, като послуша неговото свирене, ясно ще си представи и вълните, които се разбиват в скалите, и белоснежните облаци в синьото небе, и платната на отплувалите в морето рибарски лодки, и чайките, гмуркащи се след рибите...

Това било истина. Със своите прекрасни изпълнения момчето показвало на хората това, което виждали неясно или съвсем не виждали.

Славата на необикновения музикант се разнесла далече по света и стигнала до флибустиерите — морските разбойници. Като чули за него, те решили да го откраднат.

Преоблечени, разбойниците изминали дълъг път и най-после стигнали селището, където живеело момчето. Един от тях се отправил на разузнаване.

Скоро той видял музиканта. Момчето вървяло замечтано по пътя с цигулка в ръка.

Флибустиерът седнал отстрани на пътя и престорено занареждал:

— О, мой бедни сине! Ти умираш, а твоят нещастен баща не може нищо да направи, за да те спаси!

Момчето приближило и запитало със съчувствие:

— Какво се е случило с вашия син? Не може ли да му се помогне по някакъв начин?

— Ах, къде ти! — отговорил мнимият баща. — Ти си млад и не ще разбереш моята мъка. Моят син свири чудесно на цигулка и засенчи всички цигулари в прекрасната страна, в която живеем. Но някой му казал, че на брега на морето живее друго момче, което свири по-добре. Тогава синът ми каза: „Или ще намерим това момче и аз ще послушам как свири, или няма да живея повече!“

И ето, ние странстваме вече втора година по цялото крайбрежие. И напразно. Аз много добре знам, че тази история с необикновено надареното момче е измислица, но... моят син не иска да разбере и

като не намира това, към което се стреми, с всеки изминат ден се топи от мъка.

— А къде е вашият син сега? — попитал малкият цигулар.

— Той е на две крачки от тук, във фургона, с който ние пътешествуваме. Аз се отбих във вашето селище, за да купя нещо за изпът.

— По-бързо ме отведете при него! — извикало момчето. — Може би аз ще мога да го утеша.

Флибустиерът се престорил, че се учудва, а после, че се радва. След няколко минути той повел момчето извън селището, към храстите, където дебнели неговите съучастници. Злодейте се нахвърлили върху малкия цигулар, вързали го и го напъхали в един чувал. После бързо закрачили по пътя.

Изминали няколко дни и флибустиерите се завърнали на своя остров.

— Няма да ти направим нищо лошо — казал главният флибустиер, — ако ти ни забавляваш със свирене на цигулка. Домъчняло ни е за музика. Но ако откажеш да свириш, ще ти завържем очите и повече няма да видиш светлината.

Момчето се изплашило, взело цигулката и прокарало няколко пъти лъйка по струните. Но що за звуци били това! И най-лошият музикант би свирил по-добре.

— Да го оставим засега на мира! — обадил се някой — Нека поживее с нас и ще престане да се страхува.

Пуснали момчето и дори му дали известна свобода, но да избяга не можело.

Уви, минавал ден след ден и на момчето му се струвало, че съвсем забравя музиката. Той не чувал както по-рано гласове в душата си, а без тях не можел нищо да изsvири. С отчаяние свалял цигулката. Веднъж му казали:

— Ние търпеливо се отнасяхме към твоето безделие. Но това не може да продължаваечно. Даваме ти още три дни срок и ако не започнеш да свириш, ще направим с теб това, което ти обещахме. А за да не те отвлича нищо от музиката, от днес ще живееш затворен.

Отвели момчето в малка стаичка и го заключили отвън с катинар.

Пленникът прилегнал на малкото легълце и като закрил лицето си с ръце, потънал в тъжни размисли.

Припомняло си момчето най-хубавите мигове в краткия си живот. Ето родното му село. С рибарските лодки и пищните облаци над морето. А ето и добрият му и винаги весел баща, който обичаше да си играе с него и умееше да пее чудни песни... А това какво е? Звуци ли? — Плисък на море, тих шум на вятъра зад стените на рибарската колиба, нежен майчин глас — първите звуци, които беше чул на този свят...

Очите на момчето били затворени, но то не спяло, а се усмихвало.

Но кой знае — може би всичко това е сън? Момчето отново се намирало в мечтания свят. Отново нещо пеело в него. И момчето усетило мелодията...

Цялата нощ от прозорците на малката, заключена с катинар стаичка се леели звуци, каквито никой до тогава не бил чувал. Объркани, забравили всичко на света, флибустиерите слушали под прозореца му.

Припомнили си много неща...

Някога те живеели на земята на своите бащи, трудели се, възпитавали децата си. Но били потиснати и дори животът в родината не им бил сладък. Веднъж те въстанили срещу краля и неговите приближени, но враговете им били силни и добре въоръжени и победили. Едни от въстаниците били убити, други прокудени на далечни острови да умират от непосилен каторжен труд.

Оцелелите на островите се вдигнали на ново въстание. Те унищожили охраната и превзели закотвените кралски кораби. От тогава започнали да нападат търговски кораби и ги нарекли флибустиери — морски разбойници.

Когато слънцето изгряло, отворили вратата и влезли в стаичката. Било тихо. Необикновено надареното момче седяло на пода с цигулка и лък в разперените си ръце.

— Заспало е — казал някой, — заспало е съня, от който никой не се събужда.

— Не — възразил друг, като докоснал момчето, — живо и здраво си е, но сега не е тук с нас, а се е пренесло с мислите си в своето родно място. Да го изпратим по-скоро у дома: момчето заслужава свободата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.